

Ziua Protecției Civile

Începutul organizării protecției civile în România îl constituie înaltul Decret Regal nr. 468 din 28 februarie 1933, prin care se aproba "Regulamentul apărării pasive contra atacurilor aeriene". În cadrul acestui act normativ, se detașează net conținutul apărării pasive de cel al apărării active. Apărarea pasivă devine arma de sine stătătoare, cu misiuni specifice pentru protecția populației și a bunurilor materiale împotriva atacurilor din aer.

Prin același regulament, se înființează Comisia Superioară de Apărare Pasivă, ca organ central de concepție, coordonare, îndrumare și control. Aceasta a asigurat o concepție unitară a pregătirii și punerii în aplicare a tuturor problemelor de specialitate, normale, în conformitate cu doctrina și principiile stabilite de către Marele Stat Major. Structura a funcționat în cadrul Ministerului de Interne.

Pe timpul celui de al doilea război mondial, structura a funcționat în cadrul Ministerului Aerului și Marinei sub denumirea de Comandamentul Apărării Pasive. După 1945, concepția realizării măsurilor de protecție a populației și sistemul structurilor organizatorice au fost influențate de către structurile existente în cadrul URSS. Elementul de bază care se avea în vedere era legat de iminentul pericol al folosirii de către inamic a armelor de nimicire în masa, în mod deosebit al armei nucleare. Revenirea la concepția românească cu privire la măsurile de protecție civilă, precum și pătrunderea unor concepții ale democrațiilor occidentale au făcut posibilă apariția, în anul 1978, pentru prima dată, a unei legi noi și moderne care să reglementeze activitatea structurilor protecției civile - Legea nr. 2/1978 - Legea apărării civile. În această perioadă, s-a conturat ideea pregătirii populației și a factorilor de decizie cu atribuțiuni pe linia protecției civile, pentru a putea face față în condițiile unor situații de dezastre.

Revoluția din Decembrie 1989 a creat condiții pentru perfecționarea activităților pe linie de protecție civilă. La 11 mai 1990, România a ratificat Protocoalele adiționale nr. 1 și 2 la "Convențiile de la Geneva din 1949, privind protecția victimelor conflictelor armate", iar în perioada următoare au fost încheiate o serie de protocoale sau acorduri de cooperare, în mod deosebit cu țările vecine. În concordanță cu schimbările survenite la nivelul societății, a apărut Legea protecției civile nr. 106/1996, iar în 8 noiembrie 2004 a fost promulgată noua Lege a Protecției Civile (nr. 481/2004). Acest nou act normativ se încadrează în exigentele actelor normative internaționale.

Protecția civilă s-a afirmat ca entitate distinctă sub diferite denumiri și a funcționat, prin alternanță, în structura Ministerului de Interne, Ministerului de Război, Ministerului Aerului și Marinei și Ministerului Apărării Naționale.

Din ianuarie 2001, Protecția Civilă a revenit în structura Ministerului Administrației și Internelor, iar din 15 decembrie 2004 s-a unificat cu pompierii, sub noua titulatură de structuri specializate pentru intervenția în "situații de urgență". "De-a lungul anilor, indiferent de denumire a purtat și din ce structura a făcut parte, Protecția Civilă din România a desfășurat o intensă activitate, s-a dovedit utilă și a slujit numai interesele naționale, îndeplinind rolul profund umanitar pentru care a fost creată: apărarea populației, a bunurilor materiale, a valorilor culturale și a mediului ambiant în situații de război, calamități naturale și catastrofe tehnologice.

Organismele militare și civile ale protecției civile - aflate într-un profund proces de reformă, de modernizare și organizare - și-au dus la bun sfârșit, cu devotament și profesionalism, atribuțiile ce le revin atât în acțiunile de intervenție reală pentru combaterea efectelor inundațiilor, a alunecărilor de teren, a înzăpezirilor sau accidentelor rutiere, cât și cu prilejul aplicațiilor județene, a exercițiilor de alarmare publică și a intervențiilor în numeroase zone de risc".